

Noc v Libni

Nevím, co mě to napadlo, snad to byla ta druhá paprička u mé razely v menu v Curry House nebo ještě ten e-mail od Martina, který jsem musela jít zajíst, ale jednoduše jsem se potřebovala projít. Takový líný sobotní večer, slunce viselo už jenom sedm centimetrů nad obzorem. Nohy mě nesly ve směru kolejnic.

„Ahoj, kam jdeš?“ ozvalo se vedle mě a z hloučku čekajících na tramvaj se odlepil kluk. No, spíš mladý muž.

„Můžu jít s tebou?“ zeptal se přátelsky. Podívala jsem se na něj bokem. Na tváři mu zářil obrovský úsměv a uspokojení, že mě zaujal.

„Ale jo. Ale nejdu daleko,“ řekla jsem nakřáplým hlasem, jak se ve mně mísil vztek na sebe a potešení, že je někdo takhle milý. Hm, ale jak se ho zbavit.

„Jdeš domů?“ pokračoval svěžím tónem, který mi už přišel suverénní. Co to je? A teď vytáhne hodinky a bude mi je chtít prodat a já se budu muset zastavit a říct mu, že je nechci a on bude za mnou křičet na celou ulici, že taková namyšlená kráva má sedět doma a nechodit mezi lidmi. Strašné, a hned mi z toho bylo špatně. Nemám ráda, když si mě lidi všimají a už vůbec ne, když na mě křičí na veřejnosti.

„Ne, jen jsem se šla na pět minut projít. A teď už ale půjdu na metro.“

„Aha, ale jdeš opačným směrem. Jestli máš čas, tak se půjdeme podívat na Automat Svět. Líbí se mi ta železná zeměkoule na střeše. Vždycky, když jsem tady, tak se tam zajdu podívat. Myslíš, že do ní někdy uhodí blesk? Já myslím, že ne, protože by už asi byla ohořelá.“

Tak sláva! Zdálo se, že si vystačí sám. Skoukneme barák a jdu pryč. Samozřejmě jsme museli jít kousek dál, abychom si vychutnali pohled na celý dům. V tom večerním teplém světle vypadal opravdu hezky. Dokonce bych si dokázala představit, že tam bydlím. V oknech nahoře musí být krásný výhled na řeku.

„Proč nic neříkáš? Zlobíš se?“ zeptal se trochu smutně. A teď jsem měla výčitky svědomí, že se nedokážu bavit s lidma jen tak nezávazně. Pořád se v tom takhle plácám.

„Ne, nezlobím. Jenom přemýšlím,“ odpověděla jsem upřímně. Malé pravdy nikdy nic nezkaží. Hned se toho chytil.

„Víš, kde bydlel Hrabal? Já ti to ukážu. Pojd'! Je to jenom kousek“ a svým úsměvem mě pomalu tahal za sebou. Kráčeli jsme kousek zpátky a zatočili doleva. Nevěděla jsem, kde Hrabal bydlel, ale čekala bych, že to bylo blíž k řece. Trochu nedůvěřivě a ostražitě jsem ho následovala.

„Víš, moc se mi líbíš,“ řekl z ničeho nic. Tak toto jsem nečekala. Naštěstí jsem si všimla pomalované zdi.

„Tak tady byl ten jeho dům? Zajímavé, zbořili ho, aby mohli postavit takové velké a dostatečně hnusné betonové autobusové nádraží. A před pár týdny jsem četla, že autobusy stěhují na konečnou metra a to nádraží tady zruší.“

„Doufám, že ti plánovači šli rovnou do pekla,“ snažil se mě pohotově doplnit. „Nesedneme si na chvíli?“ zeptal se a ukázal na několik malých umělohmotných stolků, které se nevešly na chodník před bar, a tak je šoupli za roh na okraj parkoviště. Ta pomalovaná prázdnota byla zajímavá, ale hrozně smutná. Měla jsem strašnou žízeň po té indické výhni a svojou malou láhev s vodou na cesty jsem si zapomněla doma.

„Tak jo. Jeden ledový čaj bych si dala,“ uzavřela jsem váhání a sedla jsem si k prvnímu stolku. Přinesl ledový čaj pro mě a pro sebe kolu. Lehký závan větru nadzvedl ubrus na stole a začítla jsem také rum. No, mladý pán ví, co je dobré. Měla jsem si to dát taky.

„Kde bydlí tvoji rodiče?“ překvapil mě otázkou. Jeho myšlenkové pochody měly pro mě nečekané zákruty a zastávky.

„Daleko,“ minimalisticky jsem odhalila pravdu.

„Odhaduju to na Ostravu,“ díval se na mě a upil si z koly. To pro mě nebyla žádná novinka, všichni mi to říkají. Asi se musím víc soustředit na ty nepravidelné dlouhé slabiky. Najednou mě vytrhnul z myšlenek. „... a rád bych se pak seznámil s tvými rodiči,“ dokončil tu svou. To jsem si snad musela zdřímnout. Jak jsme se dostali až sem?

„Prosím?“ musela jsem se zhluboka nadechnout, abych si okysličila mozek.

„Jsem strašně zvědavý na všechno o tobě. Moc se mi líbíš. Nechci, abys jen tak odešla. Ani nevím, proč jsem tě oslovil. Uviděl jsem tě a musel jsem to zkusit. A měla jsi hlas přesně takový, jak jsem si představoval. Nechtěl jsem, abys jen tak prošla kolem a zmizela. Nepřemýšlel jsem o tom, věděl jsem, že jsi pro mě perfektní.

„Ale vždyť se vůbec neznáme,“ nevěděla jsem, co na to říct.

„Poznáme se,“ řekl měkkým hlasem. Spoléhá se zřejmě na to, že odvážným štěstí přeje. Udělal první krok a pak ty další už dělal směrem, pro který se rozhodl. Sama vím, že nejtěžší je rozhodnout se pro něco a udělat ten první krok. To je odvaha. Pak už to jde samospádem.

„O víkendech rád jezdím na kole, teď už by mělo být dobré počasí. Jezdíš na kole?“ Přikývla jsem. „Můžeme jet spolu někam,“ dodal s uspokojením.

Mysl se mi rozletěla do dálky a začala si dělat seznam všech míst kolem Prahy, kam bych chtěla zajet. Kolo jsem si koupila před dvěma roky, a opravdu jezdím, ale musela jsem si přiznat, že samotnou mě to už nebavilo tolik jako ze začátku.

Nabídl se, že zajde pro další pití, tak jsem se přidala k jeho vylepšené kole. Když se vracel, soustředěný na sklenice v rukou, poprvé jsem se na něj podívala se zájmem. No, už vypadal méně jako podomní prodejce, spíše jako od počítačů. A také ty jeho boty. Že jsem si jich nevšimla dříve. Červené konversky byly pro mě symbolem tvůrčí mysli. Začal povídat o práci a o víkendech a o své zrzavé kočce, která je zvláštní, protože žije pod skříní, ale ráda si přijde pro pohlázení.

Ani jsem si nevšimla, že se rozsvítily lampy. Až když když servírka přišla nejdřív pro sklenice a pak začala uklízet stoly a židle, jsem se podívala na mobil. Tolik hodin.

Nechtělo se nám ještě jít, tak jsme se přesunuli na druhou stranu parkoviště na obrubník.

„Jak to, že jsi na mě promluvil na té zastávce. To děláš často? A mluvíš jenom s holkama nebo také s muži?“ Potřebuju věci chápat, teprve pak je mohu přijmout.

„Já vím, bylo to zvláštní. Normálně to nedělám, ale rozhodl jsem se, že to byla vyjímečná příležitost a ty jsi nevypadala, jako že bys na mě křičela na ulici. Víš, hodně věcí dopředu vzdávám, ale někdy to cítím jako teplo na hrudi a to vím, že je to vážné a že bych se do toho měl dát. Někdy dávám zkrátka přednost intuici před hlavou.“

Taky bych to měla tak dělat. Alespoň občas. Jednoduše přestat vymýšlet dialogy, kdo co řekne a jak to bude hloupé a z toho hned vyvozovat, že bude lepší ani nic nezačínat.

„Jsem ráda, že jsi mě oslovil,“ řekla jsem do ticha. A ani nevíš, jak jsem ráda, chtěla jsem dodat. Ale neřekla jsem to, protože jsem nechtěla předem nic hodnotit. Byla jsem zkrátka jenom ráda. Bylo přímá nechat věci jenom plynout.

Dále v ulici zavřeli vinárnu. Tiché postavy prošly kolem nás. Byla tma, v ulici byl klid. Jenom z okolí k nám doléhaly zvuky.

„Ani jsem si nikdy neuvědomila, že i v noci je ve městě takový hluk,“ řekla jsem, i když jsem na to nemyslela.

„Ano, ve městě už nenajdeš ticho. Vždy slyšíš alespoň šum. A kvůli světlu už vůbec nejsou vidět hvězdy. Proto, když jsem u našich na vesnici, strašně si to všechno užívám. Ticho a hvězdy.“ Koukali jsme oba dva na nebe. Snažila jsem se najít aspoň jednu hvězdičku.

„Támhle je jedna!“ Nadšeně jsem vykřikla a ukázala mu blikající světýlko na obloze. Čekala jsem, že mě pochválí.

„To je jenom nějaká družice,“ zhodnotil to suše „Ale neboj, za Prahou jich uvidíme spousty,“ dodal konejšivě, když viděl, jak mi poklesla ramena.

Nebála jsem se. Na hrudi pod svetrem jsem cítila takové příjemné teplo.

Povídali jsme si až do rána. Na zdi nad námi seděla namalovaná kočka a poslouchala nás.